

P A S T O R A L E
L A N A Ș T E R E A D O M N U L U I
2 0 1 7

† IOAN

Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Timișoarei și Mitropolit al Banatului

Iubitului nostru cler, cinului monahal și drept-credincioșilor creștini, har, milă și pace de la Dumnezeu Tatăl, iar de la noi, părintească binecuvântare.

„Nu vă temeți. Că, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. Că vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.” (Luca 2, 10-11)

Prin mila lui Dumnezeu, însoțiți de îngeri și de colindele noastre românești, am ajuns azi la Cuibul din stâncă, la Peștera din Betleem.

Și, o, minune! Să cădem înaintea Celui care S-a întrupat din Fecioara Maria. Omul L-a așteptat să vină într-un Cuib de stâncă, El a venit la noi și ne cheamă să ne întoarcem în Casa Tatălui Ceresc, în Cuibul veșniciei.

Deschideți azi ușa inimii să se umple de bucurie sfântă. Să ne împărtășim din bucuria Maicii Domnului, a Dreptului Iosif, a îngerilor și a păstorilor. Din taina acestui Praznic Sfânt izvorăște bucuria acestei sărbători, numită de Sfântul Ioan Gură de Aur: „mama sărbătorilor creștine“.

Praznicul de azi are o dimensiune cosmică, pentru că în el se unesc în chip real Cerul și pământul. În acest act din istoria mântuirii noastre un rol deosebit l-a avut Fecioara Maria, care s-a făcut scară pe care a coborât la noi, aici, pe pământ, Cel de Sus, Fiul lui Dumnezeu.

Cuvintele rostite de Fecioara Maria către Arhanghelul Gavriil: „Fie mie după cuvântul tău!“ (Luca 1, 38), au fost cheia prin care Hristos a deschis porțile pământului. Fecioara Maria L-a așteptat pe Împăratul Cerului să intre în lumea noastră, în casa noastră de țărână.

Omul, această măreață catedrală pe care o zidise Dumnezeu pe pământ, ajunsese să fie pustiiată de păcat. Clopotele ei nu se mai auzeau până la Cer. Omul căzuse în adâncul tăcerii, amuțise și nu mai grăia cu Dumnezeu. Sub povara păcatului ascultam doar tăcerea din noi. Omul căzuse în singurătate, deși viața lui nu era făcută din singurătăți în doi, ci din comuniune binecuvântată.

Omul nu-i o lacrimă ce moare, ci o floare pe care Dumnezeu o răsădește de aici, de pe pământ, în Rai. Tinere, nu fi o lacrimă ce moare pe obrazul maicii tale, ci lasă-te răsădit în Rai, între florile veșniciei!

Dreptmăritori creștini,

Constatăm cu durere că în ultimul sfert de secol a mai murit o Românie.

Iubită mamă, nu ucide lacrima de pe obrazul tău, ci las-o să cadă în țărâna binecuvântată a acestui neam, ca din ea să crească o floare pentru Cer. Fără lacrima ta România va fi o țară stearpă. Cine ucide o lacrimă, acela își ucide țara. Sunt unii dintre frații noștri care îșiucid și azi fiii, să rămână doar unul, să aibă de toate. Care dintre noi și-ar lăsa părinții să neucidă frații?!

Iubite mame, înainte de a scoate sabia din teacă, întrebați-vă copiii dacă e bine să le ucideți frații. Asistăm azi la un nou concept, acela de bioterorism – un atac la ființa neamului nostru.

Doamne, Tu ai făcut să rodească Cerul în pânțele Fecioarei Maria. Te rugăm ca, prin harul Tău, să faci să rodească și această țară, în care a curs un râu de sânge, vărsat de feciorii binecuvântați ai neamului nostru, pentru reîntregirea patriei!

Doamne, și azi mai curg râuri de lacrimi și de suferințe.

Oprește, Doamne, curgerea, nu a timpului, ci a suferinței!

Iubiții mei fii duhovnicești,

Brâncuși, într-o zi de mare praznic, cântând la strana Bisericii strămoșești, și-a trimis mintea la Cer, Dumnezeu i-a binecuvântat-o, iar când a ieșit din biserică a privit cu ochii săi ageri până în adâncul pământului. Și apoi a oftat, zicând:

Din acesta m-a plămădit și pe mine Domnul. A luat o stâncă și din ea a făcut și el o Cuminenie a pământului. N-a putut să-i dea viață, dar a reușit o transmutare a materiei în cuminenie. I-a dat acestei stânci o scânteie din cuminenia românească.

Doamne, câtă cuminenie ai dat neamului nostru! Ne-ai făcut un neam cu-minte.

Binecuvântează, Doamne, mintea tinerilor și a celor ce conduc acest neam pe care l-ai dăltuit din stâncile Carpaților.

Dumnezeu i-a deschis lui Brâncuși pentru o clipă Cerul și acolo a văzut cât de cuminiști stau maicile noastre în Cer și așa a purces la dăltuirea Cumineniei pământului.

Doamne, când Ți-ai trimis Fiul pe pământ noi eram singuri în noaptea istoriei. Somnul era una din cele mai profunde realități ale omului.

Era noapte. O istorie cufundată în întuneric și o lume cuprinsă de un somn adânc. Omul dormea punându-și capul pe ale sale păcate. Și totuși, niște păstori anonimi păzeau o lume cufundată în adâncul somn al păcatului.

Doar ei, păstori, erau treji. Sfântul Apostol și Evanghelist Luca ne mărturisește că îngerul Domnului a venit la păstori din Betleem: „Și iată, îngerul Domnului a stat lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au înfricoșat cu frică mare” (Luca 2, 9). Consemnează mai departe Sfântul Evanghelist că îngerul le-a adus vestea că S-a născut Mântuitorul lumii: „În cetatea lui David vi S-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul” (Luca 2, 11).

Iată cum i-a pregătit Dumnezeu pe păstori să primească vestea venirii în lume a Fiului Său: mai întâi prin înger, apoi i-a înconjurat și pe ei de slavă. Dacă în fața unui singur înger păstorii s-au înfricoșat cu frică mare, ce vom zice noi când vom fi, nu în fața unui înger, ci în fața Dreptului Judecător, Domnul nostru Iisus Hristos?! Păstorii au avut parte de arătare de îngeri, însă și noi vom avea parte de vederea lui Hristos în lumina Dumnezeirii Sale.

„Nu vă temeți!” (Luca 2, 9) le spune îngerul păstorilor. Astfel îi întărește să poată primi vestea așteptată de mult timp de Adam și de urmașii săi.

Vedeți, îngerul nu coboară la Adam, în adânc, să-i ducă vestea, ci o aduce urmașilor săi, păstorilor din Betleem. Hristos nu-l va uita nici pe Adam, cel din adânc, însă pentru el, cel frământat din țărână, va coborî Însuși Fiul lui Dumnezeu să-l ridice și să-l așeze din nou, acolo de unde căzuse în păcat.

După ce le-a vestit păstorilor minunea și le-a spus și locul unde S-a născut Hristos, frica lor se transformă în bucurie mare: „Și, deodată, laolaltă cu îngerul s-a văzut mulțime de oaste cerească, laudându-L pe Dumnezeu și zicând: Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu și pe pământ pace, întru oameni bunăvoire” (Luca 2, 13-14). Așa s-a petrecut întâlnirea dintre om și îngeri, aici, pe pământ. Chiar dacă Sfântul Luca nu ne relatează, putem spune că păstorii împreună cu îngerii au ajuns la Peștera din Betleem. Adică o imagine de Măine, când toți oamenii și îngerii vor cânta împreună: Slavă întru cei de Sus, lui Dumnezeu, în Casa Tatălui!

Îngerii și oamenii au fost creați de Dumnezeu pentru a fi împreună în Împărăția Sa. Păcatul i-a despărțit pe oameni de îngeri și de Dumnezeu.

Iată, acesta era zidul dintre noi pe care a venit să-l dărâme Hristos.

Mare a fost uimirea păstorilor când L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu odihnindu-Se pe brațele Fecioarei. O, binecuvântate brațe ale Fecioarei! Voi L-ați legănat pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel de care nu cutezau să se apropie heruvimii și serafimii. Hristos Se lasă legănat de brațele Fecioarei Maria.

Îngerii I-au adus cântare Pruncului Iisus, iar păstorii, cred că I-au adus merinde. Păstorii și-au împărțit merindea cu Dumnezeu. Câți dintre noi ne împărțim azi merindea cu frații noștri care sunt greu încercați sub povara sărăciei?!

Iubită soră creștină, când aduci o prescură la Altarul bisericii, te asemeni cu păstorii care I-au adus merinde lui Dumnezeu în Cuibul de stâncă.

Această bucurie unică a Nașterii lui Hristos, adusă în lumea creată de Dumnezeu, cineva a dorit să o stingă. Era Irod cel Mare, regele iudeilor. Dacă îngerii I-au adus lui Iisus cântare de slavă, păstorii, merinde, magii, daruri de aur, tămâie și smirnă, Irod, mai marele poporului, oare ce I-a adus lui Iisus Hristos? El I-a trimis ca dar o sabie și mult sânge.

Frânge, Doamne, sabia să nu mai curgă atâta sânge în lume!

Atunci când Irod și-a trimis oastea să caute Pruncul (cf. Matei 2, 13), este posibil să-i fi întreat și pe păstori: N-ați văzut un Prunc până în doi ani și pe Mama Lui? Păstorii n-au trădat. Păstorii nu L-au trădat pe Hristos, ci doar

Iuda. De câte ori păcătuim, noi Îl trădăm pe Hristos și Evanghelia Sa. Păstorii au fost martori și mărturisitori ai Nașterii lui Iisus Hristos (cf. Luca 2, 9-18).

Cinstiți părinți ai Sfintelor noastre Altare,

Și noi suntem, la fiecare Sfântă Liturghie pe care o săvârșim, martori ai Nașterii și ai Învierii lui Hristos. Să-L mărturisim și să nu-L trădăm pe El și Evanghelia Sa.

Iubiți credincioși,

Omul este un caier de iubire din al cărui fir Dumnezeu vrea să-Și facă mantie. O, cât de mult l-a iubit Dumnezeu pe om, încât a trimis pe Fiul Său în lume să-l întoarcă de pe cărarea iadului!

În lumea de azi sunt atâtea săbii care fac să sângereze gândurile omului. Chiar dacă pacea pe pământ este relativă, vedem cum, de multe ori în istorie, a fost înfiptă sabia în gândul unei națiuni. O dată strivit spațiul mintal al omului el se aseamănă unui zbor cu aripile frânte.

Doamne, binecuvântează și păzește gândul nației române și să nu mai auzim pe la porțile Europei cuvintele: Român, caut țară!

Iubiți tineri, visați și ziua, însă nu visul unei frunze ruginii de toamnă. Visul vostru să fie mereu la dulcea Românie și nu uitați că Anul 1918 este parte din povestea fără sfârșit a neamului nostru românesc.

Iubiți frați și surori în Domnul

Din bucuria acestui praznic să vă împărtășească Pruncul Iisus fiecăruia o fărâmiță și să nu o pierdeți niciodată din viața frațiilor voastre.

Păziți această bucurie sfântă a Nașterii Domnului, a întâlnirii cu Pruncul Iisus pe Care să-L duceți și în sălașele dumneavoastră. Primiți și creșteți un prunc în numele lui Iisus, Cel ce este Prietenul pruncilor.

Rog pe Bunul Dumnezeu, la acest Praznic Dumnezeiesc, să-i binecuvânteze pe toți frații noștri și să-i mângâie pe cei ce sunt departe de țară, pe cei din spitale și din închisori, pe cei singuri și nemângâiați.

Să vă învrednicească Bunul Dumnezeu să petreceți aceste Sfinte Sărbători în pace, cu sănătate și bucurie și să le ajungeți încă mulți ani!

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!

Al vostru, al tuturor, de tot binele voitor,

† Ioan
al Banatului